

[Baags-Hansen.]

nen, der i en 4-årig periode skal søge afløsningen gennemført.

Det er klart, at der i de fire år, arbejdet med afløsningen foregår, vil blive brug for et udlæg af statskassen til afholdelse af udgiften til erstatningernes udbetaling i de sager, der efterhånden færdigbehandles. Kommissionen anslår denne udgift til ca. 475 000 kr. om året, den højtærede fiskeriminister siger i fremsættelsestalen ca. 425 000 kr.; ingen af disse summer kan formentlig virke afskrækkende, når der ses hen til, at den endelige udgift til erstatningerne til sin tid sandsynligvis vil kunne holdes nede på de før nævnte ca. 400 000 kr. ialt.

Iøvrigt kan vi give tilslutning til lovforslagets bestemmelser angående den praktiske gennemførelse af afløsningen. Spørgsmålet om, hvorvidt den kommission, der skal nedsættes, skal have 4 medlemmer, som foreslået af kommissionen, eller 6 medlemmer, som foreslået af ministeren, vil vi gerne drøfte nærmere i udvalget. Vi er tilfredse med den form, lovforslaget angiver for bekendtgørelse angående fremsættelse af erstatningskrav overfor kommissionen, og vi kan iøvrigt godkende den foreslåede fremgangsmåde med hensyn til erstatningssummens prøvelse og endelige fastsættelse, ligesom vi kun kan hilse med glæde, at der foreslås en bestemmelse i loven om adgang til at lade kommissionens kendelser prøve ved landsretten, eventuelt tillige ved Højesteret, en adgang, som både rettighedshavere og fiskeriministeriet kan gøre brug af i påkommende tilfælde. Jeg tror, det er meget nødvendigt i et forhold som dette klart at præcisere, at retten har det sidste ord.

Jeg slutter med at tilsige det konservative folkepartis velvillige støtte til gennemførelsen af lovforslaget og vor beredvillighed til at drøfte visse enkeltheder i det kommende udvalg.

A. C. Normann: Jeg tænker mig, at de medlemmer af det høje ting, som ikke tidligere har beskæftiget sig med spørgsmålet om ålegårdsretten, måske kunne have den opfattelse, at medlemmerne af ålegårdskommissionen, de, der har arbejdet med denne sag, efter dens natur må have haft en umådelig

tør og trivial og kedelig opgave at varetage. Dette er imidlertid ingenlunde tilfældet. Spørgsmålet om ålegårdsrettens ophævelse er tværtimod fuldt af interessante momenter med sin righoldighed af mærkelige historiske, juridiske og økonomiske facetter. Arbejdet har derfor ikke været kedeligt, og alle, der har tid, henvises til at læse den afgivne betænkning, der er denne bogsæsons mest interessante bog, og som burde være sæsonens bestseller. Den har imidlertid, tror jeg en forlægger ville sige, en titel, der på forhånd afskrækker den fra at blive det, men den er faktisk meget interessant læsning.

Når nu kommissionen enigt foreslår ålegårdsretten afløst, sker det efter tre meneskealdres diskussion, og det er naturligvis ikke uden bæven, at vi nu går til at afskaffe en rettighed, som har været kendt i henimod 800 år, men som måske går helt tilbage til før vor historieskrivnings begyndelse. Nu skal jeg lade denne side af sagen ligge, fordi jeg ikke tror, der er brug for mere end tre historiske redegørelser for denne sag; den fjerde, som man måske kunne vente fra min side, vil altså udeblive. Jeg lagde mærke til, da jeg hørte på de tre foregående ærede ordførere, at der var en skælven i deres stemmer, da de talte om denne gamle ret. Det forstår jeg godt, for jeg tror ikke, at tinget så langt tilbage, som noget af dets nuværende ærede medlemmer kan huske, har beskæftiget sig med en så gammel sag som denne.

Efter at den nuværende højtærede fiskeriminister i 1950 ved bestemmelser i forslaget til en ny saltvandsfiskerilov havde foreslået dennes omfang begrænset, foreslog jeg en kommission nedsat i den hensigt at få ålegårdsretten afløst. Kommissionen nedsattes af daværende fiskeriminister Knud Rée, der har en del af æren for det resultat, vi er nået til, hvad jeg synes det er rimeligt at minde om, samtidig med at jeg takker den nuværende højtærede fiskeriminister for det lovforslag, han nu har fremsat, og som jeg håber må vinde flertal her i tinget, efter at et udvalg måske har foretaget visse ændringer i forslagets enkeltheder.

Afgørende for, at tanken om en afløsning nu har sejret, har navnlig tre ting været, tror jeg. For det første, at fiskerne og deres organisationer har ønsket det, for det andet,